

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 14.112 van 15 juli 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE Ilde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 26 maart 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 3 maart 2008 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. CALLEWAERT en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Verzoeker trad op 17 augustus 2001 in het huwelijk met mevrouw E. M. A., van Belgische nationaliteit, en vroeg in België de vestiging in functie van zijn echtgenote aan.

Na een positieve samenwoningcontrole werd aan verzoeker een vaste verblijfstitel afgeleverd.

Op 10 april 2003 diende verzoekers echtgenote een klacht in waarin zij stelde een schijnhuwelijk te hebben afgesloten. Dit strafdossier werd zonder gevolg geklasseerd.

In 2006 dagvaardde verzoekers echtgenote verzoeker in nietigverklaring van het huwelijk. Op 29 mei 2007 werd het huwelijk door een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt nietig verklaard.

Op 3 maart 2008 werd aan verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit bevel werd aan verzoeker betekend op 10 maart 2008. Dit is de bestreden beslissing die als volgt wordt gemotiveerd:

“(..) REDEN VAN DE BESLISSING:

Art. 7.3: betrokkene wordt geacht door zijn gedrag de openbare veiligheid te kunnen schaden. Betrokkene huwde op 17.08.2001 met een E. M/ A. (...), een Belgische onderdane en verkreeg op basis van dit huwelijk op 13.02.2002 vestiging in België. Op 19.05.2007 werd dit huwelijk door vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt nietig verklaard als zijnde een schijnhuwelijk (A.R. 06/274/A dd 29.05.2007). Het beschikkend gedeelte van dit vonnis werd overgeschreven in de registers van de burgerlijke stand op 04/02/2008. (...)”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. In een eerste middel werpt verzoeker de schending op van artikel 7.3, artikel 14, artikel 20 alinea 2 en artikel 40 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Verzoeker meent immers dat er geen abstractie kan gemaakt worden van het feit dat hij een gevestigde vreemdeling is en dat met betrekking tot gevestigde vreemdelingen de wetgever specifieke regels bepaalt in geval van terugwijzing en uitzetting.

Artikel 7 eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

In tegenstelling tot verzoekers bewering in zijn verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker een “gevestigde vreemdeling” is. Verzoeker heeft zijn vestiging op 12 september 2001 aangevraagd in functie van zijn huwelijk met een Belgische. Vervolgens is verzoeker ingeschreven in het bevolkingregister en is hij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

Uit het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt d.d. 29 mei 2007 blijkt dat verzoeker is gehuwd met een Belgische met als enige bedoeling om via dit huwelijk in België een verblijfsvergunning te verkrijgen en aldus de Belgische wetten inzake verblijf en vestiging te omzeilen. Dit schijnhuwelijk werd vernietigd bij hetzelfde vonnis. De instelling van het huwelijk is in de Belgische rechtsorde van openbare orde waardoor verzoeker bijgevolg de openbare orde heeft geschaad. De nietigverklaring van het huwelijk geldt met terugwerkende kracht. Derhalve kan verzoeker zich niet langer beroepen op de voordelen die hem op grond van dit huwelijk zijn toegekend. Verzoekers verblijfstoestand moet worden vastgesteld als had zijn huwelijk nooit plaatsgevonden. Het vestigingsrecht dat aan verzoeker werd verleend naar aanleiding van zijn huwelijk dient als niet bestaande te worden beschouwd. Derhalve kon de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de identiteitskaart voor vreemdelingen van verzoeker intrekken en een bevel om het grond-gebied te verlaten, gesteund op artikel 7 eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, afgeven (R.v.St. nr. 138.115, van 7 december 2004).

Verzoeker is geen “gevestigde vreemdeling” en kan daarom evenmin beroep doen op artikel 20 tweede lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers bewering dat hij door zijn huwelijk met een Belgische onderdaan het bij artikel 40 van de Vreemdelingenwet bevoorrechte statuut van een “met een E.G.-vreemdeling gelijkgestelde” verwierf, mist door de nietigverklaring van zijn huwelijk feitelijke grondslag.

Betreffende de door verzoeker opgeworpen schending van artikel 14 van de Vreemdelingen-wet duidt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen erop dat artikel 39/69 van de Vreemdelingenwet op straffe van nietigheid voorschrijft dat het verzoekschrift “een uiteenzetting van de feiten en de middelen” moet bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen (artikel 39/69 §1 4° van de Vreemdelingenwet). Vaste rechtspraak bij de Raad van State stelt dat de uiteenzetting van een middel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou geschonden zijn als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (R.v.St. nr. 163.900, 20 oktober 2006; R.v.St. nr.166.392, 8 januari 2007). Verzoeker vermeldt bovenstaand artikel zonder verder uiteen te zetten op welke wijze dit zou geschonden zijn. Wat betreft de opgeworpen schending van dit artikel wordt het middel als onontvankelijk beschouwd.

Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad van State (R.v.St. nr. 45.976, 3 februari 1994) stellende dat dit arrest naar analogie ook op hem van toepassing kan worden verklaard. Uit voormeld arrest blijkt dat aan betrokkene, ondanks de nietigverklaring van zijn huwelijk en de overschrijving van het beschikkend gedeelte van het vonnis in de registers van de burgerlijke stand, nog identiteitskaarten voor vreemdelingen werden uitgereikt, met name in 1990, 1991 en 1992 en dat de afgifte van deze documenten rechten doet ontstaan in hoofde van betrokkene en hem aldus machtigt zich in het Rijk te vestigen. Uit het administratief dossier blijkt dat aan verzoeker een laatste identiteitskaart voor vreemdelingen werd uitgereikt op 30 januari 2007, geldig tot 13 februari 2012. Op 29 mei 2007 werd bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt het huwelijk nietig verklaard. Na overschrijving op 4 februari 2008 van het beschikkend gedeelte van dit vonnis in de registers van de burgerlijke stand besliste de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 3 maart 2008 om verzoekers identiteitskaart voor vreemdelingen in te trekken en gaf hem het bevel het grondgebied te verlaten. Verzoeker toont niet aan dat identiek aan de situatie beschreven in het arrest van de Raad van State ook aan hem nog na voormeld vonnis en de overschrijving ervan opnieuw een identiteitskaart voor vreemdelingen werd uitgereikt. Bijgevolg konden er in hoofde van verzoeker geen rechten ontstaan op basis van de (blijvende) afgifte van identiteitskaarten. Verzoeker kan niet laten gelden dat hij gemachtigd of toegelaten werd in het Rijk. ■

Het eerste middel is ongegrond.

2.2. Verzoeker voert in het tweede middel opnieuw de schending aan van de artikelen 7.3, 20 en 40 van de Vreemdelingenwet en verwijst wederom naar voormeld arrest van de Raad van State.

Uit de bespreking onder het eerste middel blijkt dat de artikelen 20 en 40 van de Vreemdelingenwet niet van toepassing zijn en dat verzoeker geen vestigingsrecht heeft ingevolge de nietigverklaring van zijn huwelijk. Evenmin kan het arrest van de Raad van State waarnaar verzoeker verwijst worden toegepast aangezien uit de bespreking hierboven blijkt dat de situatie van verzoeker niet dezelfde is als deze omschreven in het betrokken arrest.

Verzoeker laat overigens na aan te tonen waarom hij meent nog over een vestigingsrecht te beschikken (los van zijn huwelijk). Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7 eerste lid 3° van de

Vreemdelingenwet zodat verzoekers argument dat een verkeerd artikel werd aangehaald in het bevel faalt.

Het tweede middel is ongegrond.

2.3. Verzoeker voert in het derde middel de schending aan van de motiveringsverplichting voorzien bij artikel 62 eerste lid van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet Motivering Bestuurshandelingen), van de rechten van verdediging, van artikel 7.3 van de Vreemdelingenwet, van het begrip “openbare orde” van artikel 7.3 van de Vreemdelingen-wet, van het proportionaliteitsbeginsel in het kader van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van artikel 8 E.V.R.M., omdat het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van een persoon die gevestigd is in het Rijk niet kan gegeven worden zonder enige specifieke motivering met betrekking tot het niet meer geldig zijn van zijn verblijfstoestand, omdat het motief in de bestreden beslissing niet beantwoordt aan het begrip “schenden van de openbare orde” en omdat niet wordt gemotiveerd waarom het vernietigen van een huwelijk automatisch als een schending van de openbare orde wordt beschouwd. Bovendien wordt geen enkele omstandigheid waarin dit huwelijk zich heeft voorgedaan in overweging genomen. Ten slotte verwijt verzoeker de verwerende partij geen afweging te hebben gemaakt met zijn familiale en sociale toestand, zijn zeer lang verblijf, zijn totale integratie enz. en hij verwijst terzake naar rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens, van de Raad van State en naar rechtsleer waarin wordt gesteld dat er nog steeds een gevaar dient te zijn voor de openbare orde of de nationale veiligheid waarbij een afweging moet gebeuren tussen de openbare orde en de inmenging in het gezinsleven.

Wat de ingeroepen schending van de motiveringsplicht betreft, dient te worden benadrukt dat de in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voormelde artikelen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (R.v.St. nr. 105.103, 26 maart 2002).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van het bevel om het grondgebied te verlaten op basis van artikel 7 eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van dit bevel is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat de motivering onjuist zou zijn, wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de minister een correcte toepassing heeft gemaakt van artikel 7 eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet, zodat verzoekers argument dat een verkeerd artikel werd aangehaald in het bevel faalt.

Daarenboven blijkt uit het bestreden bevel waarom verweerder van oordeel is dat verzoeker wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Hij komt tot dit besluit op basis van het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt d.d. 29.05.2007 waarbij het huwelijk nietig werd verklaard als zijnde aan schijnhuwelijk. De verweerder kan het "gevaar voor de openbare orde" niet enkel steunen op een strafrechtelijke veroordeling maar kan eveneens oordelen dat door het gedrag als dit van verzoeker de openbare orde is geschaad aangezien de instelling van het huwelijk de Belgische openbare orde raakt. De vernietiging van een huwelijk als zijnde een schijnhuwelijk door de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt, raakt de openbare orde, zodat de nietigheid door iedere belanghebbende kan worden ingeroepen en zodat verweerder zich op dit vonnis kon steunen om het bevel om het grondgebied te verlaten te nemen. Verweerder dient bijgevolg niet te motiveren waarom verzoekers schijn-huwelijk de openbare orde heeft geschaad. Uit de bepaling van artikel 7 eerste lid 3° van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister enkel dient na te gaan of betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. Het is niet kennelijk onredelijk te oordelen dat een gedrag als dit van verzoeker, die gepoogd heeft de Belgische wetten inzake verblijf en vestiging – de handhaving van de verblijfs-reglementering is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde – te ontduiken door het sluiten van een schijnhuwelijk en aldus een vestigingsrecht te verkrijgen, de openbare orde heeft geschaad, ook een gevaar oplevert voor de openbare orde daar verzoeker nog steeds de intentie heeft zich in België te blijven vestigen. De verwerende partij komt derhalve op basis van een correcte feitenvinding in redelijkheid tot het door haar genomen besluit.

De Raad wijst erop dat artikel 8 van het E.V.R.M. een inmenging in het privéleven toelaat, indien dit noodzakelijk is om de openbare orde te beschermen. Het bestreden bevel is gesteund op het vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt waarbij verzoekers huwelijk wordt vernietigd. De bestreden maatregel is derhalve genomen naar aanleiding van een vernietigd schijnhuwelijk dat te wijten is aan het persoonlijk gedrag van de verzoekende partij. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet op grond van de schending van de openbare orde houdt geen schending in van artikel 8 van het E.V.R.M. (R.v.St. nr. 138.115, van 7 december 2004). Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (R.v.St., nr. 126.520, 17 december 2003). Verzoeker laat na aan te tonen dat het proportionaliteits-beginsel is geschonden. Bovendien toont verzoeker niet aan in België een gezinsleven te hebben. Daargelaten de vraag of uit een illegaal verblijf enig recht kan worden geput, wijst de Raad erop dat voor wat betreft de sterke sociale contacten die verzoeker beweert in België te hebben ontwikkeld, de 'gewone' sociale relaties niet door artikel 8 van het E.V.R.M. worden beschermd (R.v.St., nr. 102.840, 23 januari 2002). Diverse arresten van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (Niemiets/Duitsland van 16 december 1992 en P.G. en J.H./Verenigd Koninkrijk van 25 september 2001) betreffen telkenmale situaties waarbij op het ogenblik van de bestreden beslissing het privéleven vooral determinerende activiteiten van professionele en business-gerelateerde aard omvat waardoor de sociale relaties een bijzondere dimensie krijgen die verder reikt dan de loutere alledaagse vrienden- en kennissenkring. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan onder een dergelijke bijzondere situatie te ressorteren.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de rechten van verdediging wijst de Raad er op dat de rechten van verdediging in administratiefrechtelijke zaken enkel van toepassing zijn op tuchtzaken doch niet op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de Vreemdelingenwet (R.v.St. nr. 124.957, 3 november 2003).

Het derde middel is ongegrond.

2.4. Verzoeker voert in het vierde middel de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, van de artikelen 28, 30, 31 en 35 van de Europese Richtlijn 2004/38 van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Richtlijn 2004/38/EG), van de omzendbrief van 21 oktober 2002 betreffende de toepassing van artikel 40 van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, omdat de bestreden beslissing een louter administratieve beslissing betreft die in de beroepsprocedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan behandeld worden zoals voorzien in artikel 31.3 van de Richtlijn 2004/38/EG daar de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidscontrole doet, omdat hij door zijn zeer lang verblijf in België niet meer kan verwijderd worden en er geen dwingende redenen van openbare veiligheid voorhanden zijn die dergelijke maatregel verantwoorden, dat hij meer dan 7 jaar in België verblijft waardoor artikel 28 van de Richtlijn 2004/38/EG in elk geval is geschonden.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht wordt verwezen naar de bespreking onder het derde middel.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 28, 30, 31 en 35 van de Richtlijn 2004/38/EG mist dit onderdeel van het middel juridische grondslag. Artikel 3.1 van de Richtlijn 2004/38/EG, dat bepaalt wie de begunstigden zijn van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

De Richtlijn 2004/38/EG is niet van toepassing op Unieburgers die zich binnen de eigen lidstaat bevinden of op familieleden die niet de nationaliteit van één van de lidstaten bezitten en die hen vervoegen aangezien deze Richtlijn enkel van toepassing is ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en ten aanzien van diens familieleden zoals gedefinieerd in artikel 2, punt 2, die hem begeleiden of vervoegen. Het grensoverschrijdend aspect, dat door de Richtlijn 2004/38/EG wordt vereist, ontbreekt in casu. Aangezien verzoeker, die van Marokkaanse nationaliteit is, geen begunstigde is van de Richtlijn 2004/38/EG, kan hij zich, los van de vraag naar de directe werking, niet dienstig beroepen op de bepalingen van deze richtlijn.

Ten overvloede wijst de Raad betreffende artikel 39/2 § 2 van de Vreemdelingenwet op het arrest nr. 81/2008 van het Grondwettelijk Hof van 27 mei 2008 waarin wordt gesteld dat *“de omstandigheid dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter uitspraak doet, wanneer hij op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, de rechtzoekenden in die procedure niet van een daadwerkelijk rechtsmiddel berooft”* en dat uit de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG niet blijkt dat *“daarin in meer jurisdictionele waarborgen wordt voorzien dan die waarin paragraaf 2 van artikel 39/2 voorziet.”*

Wat de aangevoerde schending van artikel 40 van de Vreemdelingenwet betreft wordt verwezen naar de bespreking onder het eerste middel.

Wat de aangevoerde schending van de “*beginselen van behoorlijk bestuur*” betreft heeft verzoeker nagelaten te preciseren welke regel van behoorlijk bestuur hij inroept.

Het vierde middel kan niet worden aangenomen.

2.5. Verzoeker voert in het vijfde middel de schending aan van artikel 13 van de Richtlijn 2004/38/EG omdat verzoeker zijn duurzaam verblijfsrecht heeft verworven aangezien het huwelijk minstens drie jaar heeft geduurd, dat hij als familielid beschikt over een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis conform de Richtlijn 2004/38/EG en dat hem derhalve geen bevel om het grondgebied te verlaten kan betekend worden.

Verzoeker betwist niet dat zijn huwelijk met de Belgische onderdaan vernietigd is bij vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Hasselt. De vernietiging van zijn huwelijk heeft terugwerkende kracht waardoor zijn vestigingsrecht ex tunc vervalst. Verzoeker kan niet aantonen dat hij een “*duurzaam verblijfsrecht heeft verworven*” en dat hij hierdoor over een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis beschikt. Zelfs mocht verzoeker een verblijfsrecht op uitsluitend persoonlijke basis kunnen aantonen, dan nog dient te worden verwezen naar de bespreking onder het vierde middel waaruit blijkt dat verzoeker zich niet kan beroepen op de bepalingen van de Richtlijn 2004/38/EG.

Het vijfde middel kan evenmin worden aangenomen.

2.6. Verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het Koninklijk Besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien juli tweeduizend en acht door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

J. BIEBAUT.